

nubærende Underfund paa allermindst 4—500,000 Kroner komme andre 4—500,000 Kroners Udgift alene i Rente og Afdrag, foruden at enkelte af disse Foranstaltninger ville kræve forøgede aarlige Udgifter. Jeg haaber derfor, at det ærede Udvalg vil gaa ud fra, at vi for det første staa over for den Nødvendighed, at Københavns Kommune maa have væsentlig større Indtægter, og for det andet, at disse ikke kunne være en blot midlertidig Hjælp som $\frac{1}{2}$ pCt. Forøgelse af Indkomsskattens Beløb vilde være. Det sidste forekommer mig at være en saa daarlig Udvej, at skulde dette ligge for, vil jeg give dem Ret, som mene, at man ikke bør gaa ind derpaa. Jeg haaber imidlertid ikke, at det skal komme dertil. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Svrdum: Jeg skal ikke komme ind paa at udtale mig om, hvorvidt Københavns Kommune i Virkeligheden trænger til den Lov, som her foreligger. Den Modtagelse, som Lovforslaget har faaet her i Tinget, vidner jo ikke om nogen stor Interesse for dette Spørgsmaal. Ser man sig omkring i Salen, faar man uvilkaarlig den Forestilling, at der ikke er megen Interesse derfor. Jeg skal for mit Bedkommende sige, at jeg meget nødig vilde lade det komme til, at Københavns Kommune skulde komme til at standse sine Opgaver og sit Arbejde paa Grund af manglende Midler — meget nødig. Jeg ser, at Københavns Kommune har meget store Opgaver at tage fat paa, og jeg vilde derfor meget beklage, hvis disse Opgaver skulde blive liggende paa Grund af, at den ikke kunde faa de tilstrækkelige Midler. Men det kan jo ikke nægtes, at Forslaget, som det foreligger her, er noget flot. Dette, at man giver Tilladelse til at gaa fra 3 pCt. til $4\frac{1}{2}$ pCt., er jo, som vore Skatteforhold i det hele taget ere, temmelig flot fra det ærede Tings Side her ovenover. Hvis man overhovedet skal forhandle om denne Sag paa Grundlag af det foreliggende Forslag, saa vilde jeg derfor meget anbefale, om man ikke kunde jøge at finde en anden Maade at fordele Skattebyrden paa end den hidtil anvendte. Jeg tror ikke, den er saa retfærdig, som den kunde være, og jeg skal i al Korthed henbise til, hvad mine Partifæller i Landstinget i den Retning have fremsørt. Jeg mener ikke, det er nødvendigt for mig at gentage det her, enhver vil kunne se det af Dagsdagstidenden, og det er min Agt at arbejde paa Sagen i samme Retning her i Tinget. Der er fremskomet meget for-

skellige Betragtninger vedrørende Loven, dels fra det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkrets (C. Hage), dels fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkrets (Scharling). Jeg skal ikke komme ind paa, om jeg mulig burde slutte mig til nogle af disse Betragtninger, men jeg vil dog sige, at jeg ikke er meget tilbøjelig til at gaa ind paa disse Synspunkter, der gaa i den Retning, at man skal have mere indirekte Beskatning. Fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkrets kom saaledes denne Betragtning frem, at man kunde forhøje Arealstatten, og at det i Virkeligheden ikke vilde blive noget betydeligt for den enkelte Lejer. Det tror jeg dog i Virkeligheden vil være noget farligt at komme ind paa. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkrets mente ganske sikkert, at det muligvis slet ikke vilde fornytte eller forhøje Lejen, men det tror jeg dog, at det vil gøre. Jeg tror absolut, at hvad man lægger paa Arealstatten, vil komme til at hvile paa Lejeren, og jeg ved ikke, hvorfor man ikke skulde tro det. Det har jo været saa i tidligere Dage, at Arealstatten har været lignet paa Lejeren; siden er den gaaet over til Ejeren, men det er jo ikke saaledes, at Lejeren derfor er bleven fri for denne Stat, men det er selvfølgelig Lejeren, der sætter Ejeren i Stand til at betale den paa ham hvilende Arealstat. Jeg er altid bange for at komme ind paa den indirekte Beskatning, idet den jo i de allerfleste Tilfælde, hvad enten den nu betales til Staten eller Kommunen, kommer til at hvile haardest paa dem, der have daarligst Maad til at betale. Den Opgave, som vi skulle virke og arbejde for, var jo at finde, hvor den virkelige Skatteevne er, det var at komme til at lægge Skattebyrden over paa Skatteevnen. Saaledes er det for Øjeblikket desværre ikke, hverken hvad Statens eller Kommunens Skatter angaar. Med Hensyn hertil mener jeg, at vore Meningsfæller i Landstinget have vist en god Vej i den af mig angivne Retning ved det Forslag, der blev stillet af dem i Landstinget. Vi vilde jo desuden derved ogsaa være komne et Stykke videre paa et andet Omraade, idet alle, der betale Stat af 800 Kr., dermed samtidig vilde have erhvervet sig Valgret til de kommunale Valg. Men som sagt, jeg skal ikke gaa videre ind derpaa, men kun henbise dertil og sige, at jeg vil arbejde i samme Retning.

Jeg skal kun gøre en Bemærkning til om et Spørgsmaal, som bør overbejles samtidig, og det er, at man i Stedet for, at man som det nu er Tilfældet, kan opgibe sine Indtægter, burde have tvungen Selv-